

Dik

Tante Mit komt op bezoek, zegt ma.
 Hoera, roept Lin.
 Mit is de zus van ma.
 En dus de tante van Lin.
 Ik koop een slagroomtaart, zegt ma.
 Lin lust taart van bakker Jan.
 Jan heeft veel soorten.
 Lin wil tien taarten.
 Dat mag niet van ma.
 Ma kiest een taart met veel room.
 Jan doet de taart in een doos
 met een mooi lint om.
 Help me, Lin, zegt ma.
 Zet voor elk een kopje en een bordje.
 Leg ook het bestek klaar.
 De taart komt mooi in het midden.
 O, roept ma. Ik ben melk vergeten.
 Ik haal vlug een fles.

T W D N P U M V L O K B C A S R

Kom niet aan de taart, Lin.
 Je weet dat die voor tante Mit is.
 De taart is toch ook voor Lin?
 Lin bekijkt de taart.
 Zou ze wel vers zijn?
 Zou ze zuur zijn?
 Dan zal Mit ze niet lusten.
 Of ze krijgt buikpijn.
 Dat is niet leuk voor Mit.
 Ik eet een stuk taart, beslist Lin,
 dan weet ik of ze goed is.
 Lin hapt in de taart.
 Mmm ... hap en nog een hap.
 Er zit slagroom op haar gezicht.
 Daar komt Bas de hond.
 Wat ruikt hij?
 Waf, wat is dat?
 Is dat een taart met slagroom?
 Daar is Bas gek op.
 Hij kijkt Lin aan.
 Goed, zegt Lin. Hier is een stuk.

Verbeeck Lydia, 'Dik', De Boeck, Antwerpen

J D E T Z G I O M V F N W P L H

Een leeuw op mijn feest

Joris ligt in bed.
 Nog een paar nachten slapen,
 dan is hij jarig.
 Ben je niet blij? vraagt mama.
 Nee, zegt Joris boos.
 Ik wil niet jarig zijn.
 Maar dan krijg je pakjes, zegt mama.
 Ik wil geen pakjes, zegt Joris.
 Wil je dan een fijn feest?
 probeert mama.
 Er komt toch niemand, zegt Joris.
 Wel waar, zegt mama.
 Karel, Bert en Eva komen toch.
 Joris haalt zijn schouders op.
 Wat wil je dan? vraagt mama.
 Ik wil niet jarig zijn,
 zegt Joris nog eens.
 Ga nu maar slapen, zucht mama.

V O S M L K I T U G B J A R N E

Joris kijkt naar buiten, naar de maan.
Dan valt hij in slaap.

Joris fietst door het park.

Dat vindt hij heerlijk.

Maar wat is dat, daar bij de vijver?

Zie ik dat wel goed? denkt hij.

Daar zit een echte leeuw naast het water.

Joris stapt op zijn tenen naar de leeuw.

Dag, zegt hij zacht. Ik ben Joris.

Dag, zegt de leeuw tegen Joris.

Ik ben Loeba.

Wat doe jij hier? vraagt Joris.

Ik liep weg, zegt de leeuw.

Ik wilde uit de kooi.

Wil je naar mijn feest komen?

vraagt Joris.

Ik ben morgen jarig.

Mag ik echt? lacht Loeba.

Ja! Juist leuk, een leeuw op mijn feest!

Kom, spring maar op mijn fiets, zegt Joris.

H O R E N M A L J W V B S T U R

Blij hupt Loeba erbij.
Hoera, denkt hij, een echt feest.

Hallo pap, roept Joris in de gang.
Ik ben weer thuis.
Dag jongen, roept papa terug uit de keuken.
Over een halfuurtje gaan we eten.
Goed, zegt Joris. Ik ga naar mijn kamer.
Kom mee, zegt Joris tegen Loeba,
maar stil zijn.
Loeba knikt.

Hier is het, zegt Joris. Dit is mijn kamer.
Loeba springt op het bed.
Dat is lekker zacht, roept hij.
Er is ook een zolder, zegt Joris.
Wat is een zolder? vraagt de leeuw.
Daar staan alle oude spullen,
zegt Joris.
Mag ik die eens zien?
Ja, hoor, lacht Joris,
kom maar mee.

D Z R G U J O L V N B W A S E F

Het is donker op zolder.
 Het ruikt naar stof en oude spullen.
 Het is wel eng hier, zegt Loeba zacht.
 Joris knipt het licht aan.
 Nu niet meer, lacht de leeuw.
 Hij ziet wel twintig grote en kleine dozen.
 Ze staan op en naast elkaar.
 Wat zit daarin? vraagt de leeuw verbaasd.
 Oude spullen, zegt Joris.
 Wil je ze eens zien?
 Loeba de leeuw knikt.

Op een doos staat **Joris, drie jaar**.

Joris trekt de doos open.
 Kijk, hier is mijn fietsje met drie wielen.
 Joris haalt de kleine fiets eruit.
 Zou ik er nog op passen? lacht hij.
 Joris probeert het.
 Nee, het lukt niet.

Mag ik er ook even op? vraagt Loeba.
 Jij bent ook veel te groot, zegt Joris.

A	S	C	Z	D	V	E	F	B	R	G	N	T	H	U	J
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

Maar de leeuw zit al op het fietsje.
 Hij probeert te trappen.
 Boem!
 Loeba valt naast de fiets.
 Ai, zegt hij.
 Deed het pijn? vraagt Joris verschrikt.
 Nogal, knikt Loeba.
 Joris? roept moeder onder aan de trap.
 Viel er iets?
 Stil zijn, zegt Joris tegen de leeuw.

uit: Een leeuw op mijn feest, Stijn Moekaars,
 Clavis/Delubas, 2001

P	L	M	O	K	I	J	N	U	H	B	G	V	T	F	C
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

Ik mag jou wel

De zon heeft slaap,
ze is rood en groot.
Daar ver, zoent ze het land.
Bram, lig je al? roept mama.
Bram zegt niks.
Mama wil dat hij naar bed gaat.
Maar hij heeft nog geen zin.
Want Bram leest een leuk boek.
Maar ... brrr ... wat is dat?

Bram rilt.
Een spin! Wat eng!
Ze is groot en dik.
Ze hangt aan een draad.
Vlak bij zijn boek.
Bah, wat vies!
Die moet hier weg, denkt Bram.
Bram komt uit bed.

N B V C W S D F G H J K L M P O

Hé, wie daar? zegt spin.
 Wie en wat is dat?
 Kijk nou die snoet.
 Wat groot en dik!
 Wat vies, denkt spin.
 En ... hij loopt ook heel gek.
 Op één poot en nog één poot.
 Dat zijn er twee en niet méér.
 Raar hoor!

Ik haal jou hier weg, zegt Bram.
 Dit is mijn plek, jij hoort hier niet.
 Ik wil geen spin bij mijn bed.
 Dit is mijn kast, mijn bed, mijn bank.
 Jij hoort in de tuin, snap je?
 Hier, mijn schoen, spin.
 Stap er maar op, goed, zit stil.
 En nou zet ik jou de deur uit!

Met de schoen loopt Bram naar de deur.
 Wat is het koud! rilt hij.
 Dit kan ik niet doen!

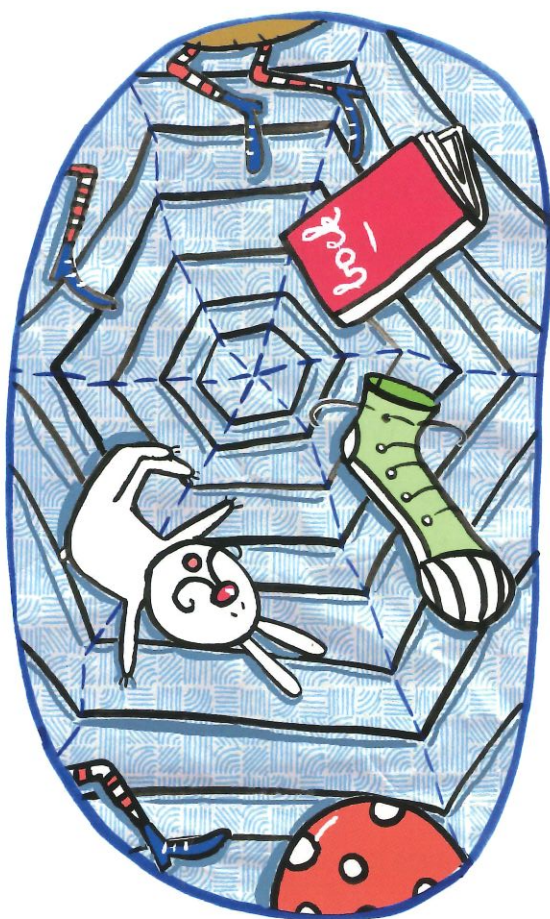

I	U	T	R	E	Z	A	W	C	V	B	N	M	L	K	J
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

Ik zet jou er niet uit.
 In de tuin vries jij dood.
 Wat moet ik nou met je?
 Blijf voor één nacht maar bij mij.
 Ik zet jou wel hoog neer.
 En kom niet naar mij toe.
 Doe je dat toch, dan roep ik mama!
 Want mama wil geen spin in huis.

Bram valt gauw in slaap.
 Spin niet, ze lacht en wacht.
 Droom jij maar lang! zegt ze.
 Tot de zon er weer is.
 Ik weef een web ... en nog een web.
 En nog één en nog één ...

In de hoek bij de bank.
 En bij de kast, naast de deur.
 Spin weeft en weeft ...
 Ook een web in Bram zijn schoen ...
 Dan ... is er nóg een schoen.
 Spin weeft vier keer een web.

H G F D S A Z E R T U I O P N W

Ze gaat maar door.
 Ze weeft er nog twee.
 Mooi werk, zegt ze. Mooi werk.
 Nu is dit mijn plek, mijn thuis.
 Ik wil hier niet meer weg.
 Dit is pas leuk, lacht ze.
 Ik kies dit web hier.
 Dit web bij de bank, hier woon ik ...
 Het is fijn hier.

De zon is er weer.
 Ook Bram staat op.

Bram kijkt om zich heen ...
 Oh ... wee ... een web!
 Dit is al te gek, zegt hij. Dit kan niet.
 Wat denk je wel, eng ding.
 Jij gaat tóch de deur uit, spin.
 Of het koud is of niet.
 En wees blij dat ik mama niet roep!

uit: Ik mag jou wel, Martine Lefevere, Clavis, 2001

N H T G B V F R E D C S Z A W P

De prinses en de kurk

Vandaag niet

Ik lig in mijn bed. Het is tijd om op te staan.
 Ik moet naar school.
 Maar mijn benen willen niet. Mijn armen willen niet.
 Mijn buik doet pijn.
 Mijn hart bonst. Heel hard zelfs.
 Ik kan het goed horen.
 Bonk, bonk!

T E I N K L W M O R A D S J V G

Zo luid. Te luid voor een hart.
 Het is mama. Ze klopt op de deur.
 Sta nou op, Flore.

Ik wil niet. Ik ga graag naar school.
 Heel graag. Maar vandaag niet.
 Vandaag wil ik niet.
 Vandaag gaat er iets gebeuren.
 Iets ergs, iets vreselijks. En daarom wil ik niet.
 Ik wil deze dag overslaan. Misschien lukt het.
 Ik sluit mijn ogen. Heel lang.
 Is het al morgen? denk ik.
 Dan roept mama boos: Je melk is nu koud!

Ongelukje

Ik sta op de speelplaats.
 Hoi, zegt Jarne.
 Vandaag ben jij aan de beurt, Flore.
 Ik zwijg. Misschien is juf het vergeten.
 Misschien is ze ziek.
 Misschien krijgt ze net vandaag een ongeluk.

P I R Z S F H K M B C W O U T E

Ik schrik. Dat is niet aardig.
Ik wil niet dat juf een ongeluk krijgt.
Niet echt. Het is een heel lieve juf.

Een klein ongeluk maar.
Iets met haar hoofd.
Zodat ze niets meer weet.
Zodat ze alles vergeet.
Over liedjes zingen voor de klas.
Over wie al is geweest.
En over wie nog aan de beurt komt.
Een heel klein ongeluk.
Zoals een zwaar boek op haar hoofd.
Of een deur tegen haar neus.
Een harde klap.
Daardoor kun je ook al iets vergeten.
De bel gaat.
Daar staat juf.
Ze lacht.
Ze is blij.
Ik zie nergens een
bult op haar hoofd.

A D G J L N V P I T Z S H M B W

Een beetje dood

Ik kan het niet, fluister ik tegen Jarne.

Ken je het liedje niet? vraagt hij.

Jawel, knik ik.

Ik zing het op mijn kamer. Alleen voor de spiegel.

Het klinkt heel mooi. Maar voor de klas is het anders.

Kom je naar voren, Flore? vraagt juf.

Jarne duimt naar me. Je kan het wel.

Hoe kan hij dat weten, denk ik.

Hij weet niet hoe ik me voel.

Mijn handen zweten.

Mijn benen trillen.

Mijn voeten voelen zwaar.

Mijn maag draait rondjes.

Mijn hart bonst.

Mijn mond is droog.

Ik ben een beetje dood.

Ze kunnen het zien.

Ze kunnen ruiken
hoe bang ik nu ben.

V W D H L O U R A M K G Z T S P

De kurk

Ik sta voor de klas.
 Jarne glimlacht. Juf knikt me toe.
 Ik schraap mijn keel.
 Het liedje zit in mijn hoofd.
Zeg, ken jij Jan, de mosselman?
 Ik schuifel met mijn voeten over de vloer.
 Dan zie ik Simon.
 Hij grijnst naar me.
 Zijn ogen lachen me uit.
 Hij trekt een scheve mond.
 Hij doet me na.
 Achter de rug van Jarne.

Je mag beginnen, Flore, zegt juf nog eens.
 Er staat zweet op mijn voorhoofd.
 Ik veeg het weg.
 Mijn handen trillen.
 Het liedje zit nog altijd in mijn hoofd.
 Het zakt naar mijn keel.
 Daar blijft het steken.

S A V K I O M R W T B J C P N E

Ik pers de woorden eruit.
 Het lukt niet. Er zit iets in mijn keel.
 Hard en droog. Als een kurk.
 Ik probeer te zingen. Het klinkt als: Oe oe.

IJzer op ijzer

De klas schiet in de lach. Simon lacht het hardst van allemaal.
 Een nare, luide lach. Het geluid van ijzer op ijzer.
 Het doet pijn aan mijn oren.
 Het gaat recht door mijn hart.
 Jarne lacht niet. En juf ook niet.
 Hou op, zegt ze.
 We lachen niemand uit.

uit: De prinses en de kurk,
 Hilde Vandermeeren,
 Davidsfonds/Infodok, 2002

L A R S M J N W I F K I V E B T

Bas en Bajo

Bas woont in de stad.
 In de buurt van een groot plein.
 Daar staan bomen en banken.
 En het standbeeld van een schilder.
 Het is er altijd druk.
 Bas speelt vaak op het plein.
 Het liefst klimt hij op het standbeeld.
 Dat mag niet, maar hij doet het toch.

Ook Bajo woont in de buurt van het plein.
 Zijn huid is donker.
 Niet echt zwart, maar toch bijna.
 Bajo komt uit Afrika.
 Hij is nog maar net in dit land.
 Hij spreekt nog veel in zijn taal.
 Dan verstaat niemand hem.
 Maar hij leert op school de taal van dit land.

S T H U B E R L A N D I W G A C

Bajo zit vaak op een bank op het plein.
 Hij kijkt er naar de mensen.
 Of naar Bas die op het standbeeld klimt.
 Bas zit in zijn klas.
 Bajo mag hem wel.

Vandaag ziet het plein er heel anders uit.
 Er staan zware trucks.
 Er zijn ook huizen op wielen.
 In het midden staat een kanjer van een tent.

Bas is dolblij als hij het ziet.
 Een circus! juicht hij.
 En hij hupt in het rond van de pret.
 Bajo snapt er niets van.
 Wat is ... circus? vraagt hij.
 Wel ... euh ... ja ...
 Bas krabt zich achter de oren.
 Hij weet best wel wat een circus is.
 Maar hoe leg je dat uit?

H	I	J	W	E	T	B	S	L	A	N	C	R	U	M	O
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

Kom, zegt Bas, ik laat het je zien.
 Ze lopen samen langs de tent.
 En tussen de wagens.
 Bajo blijft staan bij een truck.
 Er staat een groot hoofd van een clown op.
 Een clown met een witte snoet.
 En met een rode neus en blond piekhaar.
 Is dat circus? vraagt hij.
 Bas knikt heel fel.
 Ja! Dat is een clown, zegt hij met pret in zijn stem.
 Bajo staart naar de clown.
 Vieze man, zegt hij na een poosje.
 Hij trekt een zuur gezicht.
 Dat is geen vieze man, sputtert Bas.
 Een clown doet gek en maakt grapjes. Kijk. Zo!
 Bas trekt gekke bekken.
 Hij stapt plomp in het rond.
 Tot Bajo schudt van
 het lachen.

uit: Bas en Bajo, Martina De Ridder,
 De Eenhoorn, 2001

T O B A J S C H U D V N E L P N